

ANTON DERİNLERE DALIYOR

Milena Baisch

SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.
bir Sağlık ve Eğitim Vakfı kuruluşudur.
Nuhkuyusu Cad., No. 197 Üsküdar İş Merkezi, Kat 3,
34664 Bağlarbaşı, Üsküdar, İstanbul
Tel.: (0216) 474 23 43 • Sertifika No. 12603

Anton Derinlere Dalıyor

Metin ve Resimler: © 2010 Beltz & Gelberg
Türkçe Çeviri: © 2017 SEV Yayıncılık Eğitim ve Ticaret A.Ş.
Türkçe yayın hakları Onk Ajans aracılığıyla alınmıştır.
Bu kitap Goethe-Institut'ün desteğiyle yayımlanmıştır.

Yazan: Milena Baisch
Resimleyen: Elke Kusche
Özgün Adı: Anton taucht ab
Çeviren: Suzan Geridönmez
Yayın Yönetmeni: S. Baha Sönmez
Editör: Gökçe Ateş Aytuğ
Son Okuma: Burcu Ünsal Çeküç
Baskıya Hazırlayan: Hüseyin Vatan

Birinci Baskı: Nisan 2019

ISBN: 978-605-2079-62-1

Tüm hakları saklıdır.

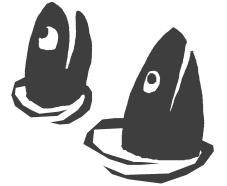
Kütüphane Bilgi Kartı (CIP):
Baisch, Milena
Anton Derinlere Dalıyor
1. Çocuk Edebiyatı 2. Roman
İstanbul, SEV Yayıncılık, 2019, 112 Sayfa
ISBN: 978-605-2079-62-1

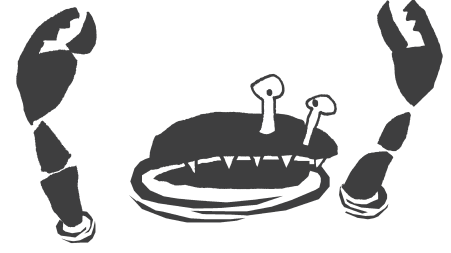
Baskı: Fabrika Basım ve Ticaret Ltd. Şti.
Göztepe Mah., İnönü Cad., No. 74/A, Bağcılar, İstanbul
Tel.: (0212) 294 38 00 • Sertifika No. 14461

ANTON DERİNLERE DALIYOR

Milena Baisch

Resimleyen: Elke Kusche
Çeviren: Suzan Geridönmez

Şimdi size hikâyeyi anlatacağım. Benimle, yani Derinlerin Hâkimi Anton’la ilgili şu maceralı kahramanlık hikâyesini. Gerçi o zamanlar isimim henüz Starflashman’di. Buyrun, isteyene cips var. Ayrıca mısır da patlattım. Yerlerinizden kalkmayın ve beni dinleyin, anlaşıldı mı?

Evet, hikâye otobanda başlıyor. Yolculuğa çıkmıştık. Üstümde mayom vardı. Dedem arabayı sürerken anneannem radyodaki şarkılara eşlik ediyordu.

“Gaza bas ahbap!” dedim dedeme. Kıvılcım saçsa saç giden arabalara bayılırım. Yaklaştığımızı görenler hemen yan şeride geçip bize yol açsa ne güzel olur, diye de içimden geçiriyordum. Ama dedem, karavan yüzünden sadece yüzle gidiyordu.

Şu karavan. Arka pencereden baktım, peşimizden yalpalaya yalpalaya geliyordu. O bir karavan değil de uzay mekiği olsaydı, diye düşündüm, biz de uzay üssüne doğru yola çıkmış bir astronot ekibi olurduk. Ben uzay gemisinin pilotuydum ve anneannemle dedemi sağ salim aya götürmek üzereydim. Saatte beş yüz bin kilometre hızla.

“Beyazlar içinde elinde bir buketle...” diye şarkı söylüyordu anneannem. Alman pop müziği kulağımı tırmalar. Alelacele eşyalarımın arasından hiphop CD’mi bulup öne, anneanneme uzattım. Sonra da arkama yaslanıp pencereden dışarı baktım. Sağ pencereden tabii, çünkü sol tarafta görülebilen tek şey bizi sollayan arabalardı.

Yol alıyorduk. Tatile gidiyorduk, mayom bile üstümdeydi. Heyt.

Çok geçmeden kamp alanına vardık. Aslında hiç fena sayılmazdı; oyun otomatları, pinpon masası, çips ve dondurma satan bir büfe, hatta

disko bile vardı. Mayolu halimle arabadan dışarı atladım. Yol boyu üstümde sadece mayoyla oturduğum için sırtım araba koltuğunun bıraktığı izlerle kaplıydı. İzlere takılmadan, “*Venga, Amigos!*” diye bağırarak etrafta koşmaya başladım. Kamp alanı fena sayılmazdı demiştim ya, meğer hiç de sandığım gibi değilmiş. Çünkü hangi tarafa bakarsam bakayım görünürde havuz yoktu!

“Dede, şaka mı yapıyorsun?”

“Hayır, yapmıyorum,” dedi dedem. Karavanı bize ayrılan yere çekmişti ve onu arabanın çeki demirinden çözmekle meşguldü.

“O zaman nerde şu lanet havuz?”

Anneannem güldü. “Ama biz göle geldik ya,” diyerek kolunu bana doladı. Bunu yapmasından nefret ederim. Bebek miyim ben? Kolunu hırsla üstümden itip dedemle ondan üç adım uzaklaştım. Adımlarım çok sertti, hatta bana yer biraz sarsıldı gibi geldi.

“Ciddi olamazsınız, değil mi?” Alçak sesle başlamıştım ama ben Starflashman’dim, yani birazdan büyük bir patırtı kopacaktı. “Demek burada tatil yapmamı istiyorsunuz? Burada? Yok artık, daha neler!”

